

Vydání knihy od A do Z pro autory, kteří se nechtějí doprošovat u „tradičních“ nakladatelství a inspirativní učebnice propagace knih pro všechny, kteří chtějí zlepšit prodej své knih.

Bez peněz, bez nakladatelství i bez zkušeností – a už vůbec nezáleží na věku. Knihu si může vydat kdokoli. Teprve tím, že ho vydáte, dáváte svému rukopisu smysl – teprve pak si ho někdo může přečíst.

Chcete svou knihu vidět na pultech obchodů a v e-shopech? Nebo byste ji raději prodávali přes vlastní stránky a osobně, aby se vám vrátily vložené prostředky? A jak docílit toho, aby ji lidé chtěli a dobře se prodávala? Jak pro ni před vydáním vytvořit tu nejlepší „startovní pozici“?

Radami, jak psát a uspět, obohatila knihu výborná česká spisovatelka Věra Nosková, autorova matka, která si své knihy již od prvního románu Bereme, co je vydává sama.

Díky této knize se dozvíte:

- jak svůj text dovést k dokonalosti a jak si ověřit, že píšete dobře
- že se kniha dá vydat i bez obětování vlastních úspor a jak to provést
- kdy vydávat na vlastní pěst a kdy si raději najít zpracovatele (a jak ho hledat)
- vše o knize, jejích náležitostech i povinných údajích a kam v knize patří
- jak knihu dostat do knihkupectví a e-shopů
- co by měl znát knižní grafik a jak pro knihu připravit ilustrace
- jak udělat obálku, která přitáhne pozornost a kde najít vhodné obrázky
- jak stanovit cenu knihy a za jakou cenu se bude reálně prodávat
- jak docílit toho, aby se vám vrátily vložené prostředky

Jiří Nosek vydal v rodinném nakladatelství KLIKA na zakázku více než 180 knih a od r. 2014 na svém blogu vydaniknihy.cz učí začínající i pokročilé autory, jak knihu nejen vydat, ale také ji dostat k těm správným čtenářům.

KLIKA zahájila revoluci v podmínkách na vydavatelském trhu, když jako jediné nakladatelství začala autorům vyplácet 90 % zisku z prodaných knih.

Ukázka:

1.1

Proč si vydat knihu?

V této kapitole vám vysvětlím, proč byste si měli vydat knihu právě teď, ať jste o tom už někdy předtím uvažovali, nebo ne. Právě teď jsou pro to ty nejlepší podmínky, jaké kdy v historii lidstva existovaly, a je také z mnoha důvodů pravděpodobné, že to nebude trvat věčně.

Dozvíte se, jaké knihy si lidé vlastním nákladem vydávají, a budete překvapeni, protože to zdaleka není jen beletrie a škála žánrů je mimořádně pestrá.

Knihy může být váš věčný odkaz na tomto světě, lze jí „zmrazit čas“ a zvětšit neopakovatelné zážitky, dát světu inspirativní příběh i pomoci s řešením lidem, kteří mají

stejně trápení. Kniha ale také může neuvěřitelně „nakopnout“ vaši kariéru nebo podnikání a jedinečným způsobem vás vyčlenit z davu.

Na závěr kapitoly si vezmu na mušku nejčastější strachy, námitky a výmluvy a ukážu vám, že mají často poměrně jednoduché řešení. Vysvětlím vám fungování principu, kterým se řídili autoři, kterým se to povedlo a už svou knihu mají. Principu motoru, který je dovedl až do cíle a který, mimochodem, funguje téměř na cokoli a kdo jej přijme za svůj a začne používat, nenechá už nikdy žádnou důležitou práci nedokončenou.

Poradím vám jak začít, aniž byste k tomu potřebovali znalosti, schopnosti, peníze nebo hotovou knihu. Protože začít je ten nejdůležitější krok ze všech a základní podmínka toho, abyste jednou mohli přivonět ke zbrusu nové knize, na které bude napsáno vaše jméno, nebo ji spatřit na pultu knihkupectví ve společnosti jmen, která zná celý svět.

Pokud ještě nevíte, proč si vydávat knihu, jak vám to může změnit život a proč začít právě teď a už to neodkládat, tuhle kapitolu si prostě musíte přečíst.

Obsah kapitoly:

Přehled kapitoly	
Proč si vydat knihu?	
Jaké si lidé vydávají knihy	
Napiš knihu a žij věčně	
Není to složité	
O důležitosti splněných snů	
Krise? Výmluva. - dopsat podle situace	
Zachraňte svůj rukopis před šuplíkem	
Potěšte své okolí	
Uchovejte a sdílejte vzpomínky	
Ukažte světu, co umíte	
Podělte se o svůj příběh	
Překážky a námitky	
Knihu vydá jen ten, kdo to předčasně nevzdá	
Vážme si toho, co máme a využívejme to	
Začněte hned, vždycky je co dělat	

Proč si vydat knihu?

Subjektivních motivací a důvodů, proč si knihu vydat, je tolik, kolik je autorů. Určitě ani vám nemusím vnučovat důvody na výběr – už samotný fakt, že se o tuto oblast zajímáte, svědčí o tom, že své osobní důvody máte. Pokud ne, podívejte se na video „9 důvodů, proč si vydat vlastní knihu“, na které najdete odkaz na webové stránce ZDROJE.

Důležitější je důvod objektivní, proč byste to měli udělat právě teď, proč byste to už neměli dál odkládat:

Právě teď jsou optimální podmínky. Vydat knihu nebylo nikdy snazší ani levnější, nikdy v minulosti nebyly větší možnosti, jak knihu propagovat – a ještě k tomu úplně zadarmo, nikdy dřív nebylo snazší vytvořit si vlastní čtenářskou komunitu. Aby důvodů nebylo málo, tak nikdy dřív nebylo všude kolem nás tolik návodů, blogů, videotutoriálů a kurzů, většina z nich také zcela zdarma. Podrobněji se o tom rozepisuji v kap. „Úžasná doba“ v sekci 3.2.1.

Nevím jak vás, ale mě prababička naučila, že nic netrvá věčně. A měla velkou pravdu: Často možnosti pomíjejí právě ve chvíli, kdy si na ně zvykneme a máme pocit, že už tu budou navždy a nemůže je nic ohrozit. Bohužel, na cenu toho, co jsme měli, často přicházíme až ve chvíli, kdy o to přijdeme. Proto se vám snažím ukázat, že pokud jste měli v plánu nebo vás jen napadlo, že byste si mohli vydat knihu, tak TEĎ je ta chvíle, právě teď vám všechno hraje do ruky, a neuděláte-li to hned, lepší podmínky už možná mít nikdy nebudete.

Lidé prý před svou smrtí nejvíce litují toho, co neudělali. Je děsivé toužit po něčem, co už nikdy nedožene. Nerad bych litoval toho, že v době, kdy stačilo velice málo, aby se můj sen zhmotnil, jsem nedokázal vystoupit

z komfortní zóny nebo si na to najít čas. Navíc zároveň často zjišťujeme, že to, co jsme namísto toho dělali, nám nic extra zvláštního nepřineslo...

Začněte na tom pracovat hned. Tato kniha vám dá veškerá vodítka, která potřebujete, a pokud vám i po jejím přečtení bude nějaká informace chybět, najděte na mě na internetu aktuální kontakt (pokud mezitím nějak nenaštvu Google, nemělo by to být těžké) a zavolejte mi, poradím vám.

Uděláte-li to správně, věřím, že nikdy nebudete litovat, že jste se do toho pustili.

Jaké si lidé vydávají knihy

Nakladatelství KLIKA vzniklo proto, aby si mohl knihu vydat kdokoli, kdo bude mít zájem – takže nejsme omezení žánrem a mám možnost sledovat, co si lidé vydávají, když je nikdo „nekádruje“ a záleží jen na nich, o čem jejich kniha bude.

Škála žánrů je opravdu pestrá: romány, povídky, blogy, fejetony, poezie, deníky, cestopisy, příručky a návody, kuchařky, učebnice, osobní zpovědi, komixy, pocty velkým osobnostem i domácím mazlíčkům, pohádky a říkanky pro děti, poselství indiánského náčelníka i dopisy z vojny.

Stále ještě podceňována je podle mě hodnota knih jako podpory podnikání, o čemž se rozepisuji na str. 55 v kapitole 1.2. Málokdo si uvědomuje, jak skvělá je to investice, a každá taková kniha je navíc úplně jiná, takže si navzájem nekonkurují. Ve srovnání s jinými druhy reklamy je to z hlediska marketingu podle mne to „nejníže visící ovoce“ – jeden z nejlepších nástrojů na budování důvěry s poměrně nízkou vstupní investicí, alespoň pokud jde o peníze.

Nejčastěji si u mě lidé vydávají romány, cestopisy a poezii, ale věk už se takhle specifikovat nedá – nejmladším autorům je šestnáct a nejstarším přes osmdesát. Jsou mezi nimi obyčejní zaměstnanci i manažeři, důchodci i podnikatelé – a většina z nich si knihu vydává pro radost nebo aby si splnili sen.

Někteří mají našetřené vlastní peníze, ale celkem velké procento autorů úspory vůbec nepotřebuje a financují vydání z jiných zdrojů, které popisuji v kap. 1.2.1 na str. 55.

Napiš knihu a žij věčně

Jaký tu po sobě zanecháme odkaz? Věřící i nevěřící, asi se shodneme, že život na tomto fyzickém světě je pouze jeden. Nesouhlasili by s námi jen mí oblíbení buddhisté, ale i oni musí přiznat, že ani v jejich konceptu při znovuzrození nepřetrvá ego a vzpomínky, tedy to důležité, co tvoří naši osobnost. Pokud tedy chceme, aby náš odkaz „přetrval“, musíme mu dát určitou časem prověřenou formu.

Chtěli byste si přečíst knihu od svého prapradědečka nebo předka, který žil před dvěma sty lety? Já určitě. Jenže tehdy nebyl knižní přístupný běžnému občanovi. Dnes už je. Dnes je přístupný úplně každému, kdo má zájem, a záleží jen na vás, zda chcete předat poselství napříč generacemi.

Knihy nám dávají větší moc nad tím, jak se naše osobnost projeví v čase. Jsou prostředkem, díky němuž můžeme tak trochu přežít vlastní smrt. Lidskou mysl zatím do počítače nahrát nedokážeme a psané slovo je jeden z mála „strojů času“, které máme k dispozici.

Nemusíte mít zrovna ambice napsat knihu, která bude platit ještě za dva a půl tisíce let, jako se to povedlo některým asijským myslitelům, třeba mistrovi Sun-c'. Ale

nikdy nevíte, co vaše knihy způsobí: Když jsem v r. 2010 dával dohromady vodáckou literární soutěž a později její první knihu vodáckých povídek, ani se mi nesnilo o tom, že za dalších deset let bude knih už pět a mezitím si je přečte mnoho tisíc vodáků...

Není to složité

Na to, abyste vydali knihu, nemusíte být spisovatel ani odborník a nemusíte mít peníze. Typickým příkladem někoho, kdo není spisovatel a přesto vydává knihy, jsem já sám: Protože jsem si myslel, že sám celou knihu napsat nedokážu, založil jsem literární soutěž. Mám kamaráda, který vydal už čtyři knihy, ale jeho textu je v nich minimum – všechny je posbíral a sestavil z historických pramenů. A takových autorů znám několik, ať už vydali kroniku k padesátému výročí skautského oddílu nebo historii ojedinelého vodáckého závodu. Za velké spisovatele se pravděpodobně nepovažují ani autoři, kteří vydali deníky, kuchařky, sbírky citátů nebo příběhy ze života se svým rodinným mazlíkem.

Nemusíte být odborník, abyste napsali odbornou knihu. Můžete odborníky obejít a vyzpovídat nebo sestavit knihu z jejich článků, pokud máte firmu, můžete si odborníka najmout, aby pro vás brožuru či knihu sepsal na zakázku.

Outsourcing a najímání lidí na jednotlivé úkoly už dávno není jen doménou firem a podnikatelů. Na serveru Fiverr.com si můžete od pouhých pěti dolarů najmout někoho z Bangladéše, Pakistánu nebo Filipín, aby vám udělal obálku, převedl kresbu do vektorů, udělal ilustrace nebo fotky anebo průzkum v jakékoli oblasti. A dokud se v Čechách znovu neobjeví obdobný server, jako byl EasyTask.cz, kde bylo možné na podobné práce najmout

česky hovořící brigádníky, stále nám zbývají různá umělecká sdružení, která můžeme oslovit, a v neposlední řadě i server jobs.cz nebo inzeráty.

Stejně tak si na zakázku můžete najmout nakladatelství, které knihu vydá a dostane ji až na pulty knihkupectví a do e-shopů, viz kapitola 1.3.2, str. SS.

Ani bych nemusel zmiňovat to, že jak schopnost psát, tak propagace nebo třeba schopnost vydělávat peníze se dají naučit, a trochu složitější je pouze vyhledat si v záplavě výukových materiálů na internetu ty správné.

Že nemusíte mít ani vůbec žádné peníze, to podrobně popisují v kap. 1.2.1 na str. SS.

V tom, abyste si knihu vydali, vám zkrátka vůbec nic nebrání a pokud tuto knihu dočtete do konce, zjistíte, proč jste už dávno měli sednout a začít svou knihu psát.

O důležitosti splněných snů

Abychom prožili krásný a naplněný život, je potřeba mít z něj radost. K tomu největší měrou přispívá to, jak jej sami vnímáme: Žijeme a nakládáme se svým časem tak, jak bychom chtěli? Dosahujeme svých cílů a nacházíme, co jsme hledali? Pokud si na tyto otázky odpovídkladně, velmi pravděpodobně žijete naplněným a vzrušujícím životem.

Plnění vlastních snů je jednou z nejdůležitějších částí úspěšného života.

Mnozí lidé se svých snů nakonec mimoděk vzdají, protože si nedokáží v denním shonu najít čas na to, aby začali pracovat na jejich uskutečnění. Říkají: „Až tohle...“ „Až támhleto...“ „Teď na to není čas.“

Jenže až zestárneme, stěží si vzpomeneme na cokoli z toho, co nám vlastně přesně bránilo se do svých snů pustit. Na to, že jsme se vzdali něčeho důležitého, si ale

vzpomeneme – a už bude pozdě to napravit. Přinejmenším už nebudeme mít tolik energie, asi nebudeme držet krok s technologickým vývojem a ekonomicky na tom budeme pravděpodobně taky hůř než v produktivním věku – tento systém je tak nastaven.

Často se stává, že nám sen musí splnit naše vlastní nejbližší okolí, protože si na to sami nedokážeme najít čas: Dostaneme k narozeninám poukázku na výlet baló-nem, potápění či paragliding, a něco, co jsme plánovali udělat 10 let, pro nás nakonec udělá někdo jiný.

Ale také se to stát nemusí – a zůstane smutným faktem, že jsme sami zodpovědní za svůj život i za plnění svých snů. Tu zodpovědnost máme sami k sobě. Všem okolo je to pravděpodobně šumafuk a mají dost starostí s vlastním životem.

Najít cestu k cíli je poměrně snadné, když rezolutně odmítnete přijmout možnost, že ji nenajdete. Pak už je úspěch jen a pouze otázkou času.

A co vy, začnete raději kráčet za svými sny, nebo chcete – jak říká kamarád – „vzpomínat v domově důchodců na pracovní úspěchy“?

Zachraňte svůj rukopis před šuplíkem

Pokud už píšete a s myšlenkou své texty vydat jste jen tak letmo koketovali, začněte to brát vážně. Kolik času už jste do psaní vložili? A chtěli byste ho nechat zavřený v šuplíku?

Čas je to nejcennější, co máme. Nemůžeme si dovolit ho vyhadzovat oknem. Přitom se často stává, že něco začneme a nedokončíme, ačkoli jsme tím už strávili spoustu času. Každý takový čas jako by nám někdo ukradl.

Prvních 15 let po maturitě mě živilo focení. Během té doby jsem pochopil, že fotka začíná fakticky existovat teprve ve chvíli, kdy ji vidí někdo další. Fotka na čipu foťáku, v domácím počítači nebo na externím harddisku není fotka, jsou to jen jedničky a nuly.

Teprve ve chvíli, kdy ji začne zpracovávat lidská mysl a vnímá barvy, kompozici a třeba i skryté poselství obrázku, teprve potom začíná fotografie skutečně existovat. Teprve potom může naplnit smysl, s jakým byla pořízena – něco změnit, vyvolat emoci, potěšit.

Se psáním je to stejné. Dokud je text v šuplíku, plní svůj účel zhruba stejně, jako kdyby zůstal navěky uvězněn jenom v synapsích našeho mozku.

„Psát pro sebe“ může být dobrá terapie, ale to je vše. Psát pro sebe není nic úctyhodného, je to něco jako když si jdete zaběhat nebo strávíte hodinku na tréninku – děláte to pouze pro sebe.

Pokud má mít psaní nějaký smysl, musí text číst lidé. Pak teprve začne záležet na tom, zda je text dobře napsaný, má nějakou myšlenku nebo třeba jen dokáže potěšit. Ostatně, potěšení je důležité – a někdy úplně stačí...

Potěšte své okolí

...někdy je právě potěšení to, co nám tak chybí. Jsme zahlceni impulsy okolního rušného a rychlého světa, který se neustále dožaduje naší pozornosti. Kontakty mezi lidmi začínají být letmé a povrchní, často vídám lidi sedící kolem jednoho stolu mlčky, každý z nich soustředěně hladí svou „chytrou“ placičku a navzájem neprohodí slovo.

Při psaní se otevíráme, odhalujeme svá temná i světlá zákoutí, dáváme ostatním trochu nahlédnout do své mysli. Někdy čtenáře přivádíme na myšlenky, které by ho jinak minuly, jindy mu dáváme možnost nahlédnout svět ze zcela odlišného úhlu, ale hlavně a především kniha vypovídá o nás, našem způsobu uvažování, někdy i našich postojích nebo snech a fantazii.

Není důležité psát hlubokomyslnou literaturu, nemůžeme být velcí spisovatelé. Umět pobavit a potěšit úplně stačí. Nevím jak vy, ale já rozhodně nemám ambice stát se novým Hessem, Bachem nebo Merlem.

Říkají vám lidé okolo, že dobře píšete? Tak je konečně poslechněte. Psali jste si v mládí verše o lásce nebo abyste se z ní vyléčili? Najděte je a vydejte. Kreslili jste na „vejšce“ při přednáškách vtipy? Sem s nimi.

Smích je vzácný a vzácná začíná být i lidská blízkost. A kniha dokáže čarovat.

Ještě cennější ale může být, potěšíte-li své přátele připomínkou společných zážitků a oprášíte jejich vzpomínky, třeba zdokumentujete důležitou část společné minulosti.

Uchovejte a sdílejte vzpomínky

Fotit jsem začal asi v osmi letech, protože jsem začínal tušit, že lidská paměť je nedokonalá, vzpomínky časem blednou a já chtěl mít nějaký způsob, jak tento nedostatek

překlenout a smět tak trochu cestovat časem, až budu dědek. Jednou z nejcennějších věcí, které doma mám, jsou mé první cancáky, kam se mi v mládí zapisovali lidé po každém vandru, často s nějakou v tu chvíli aktuální myšlenkou, kam jsem lepil fotky, vstupenky a kartonové lístky na vlak. Už se rozpadají a nikdo jiný by za ně nedal zlámanou grešli, ale pro mě je to stroj času – zdroj dávno zapomenutých emocí a vzpomínka na mnohé, jež odnesl čas.

Zážitky a vzpomínky jsou to nejcennější, co máme, hned po zdraví. Ale i ty nám jednou možná někdo začne brát: stáří. Tím, že něco zdokumentujeme, jejich odchod zpomalíme, pokud už mu úplně nezabráníme.

I proto se knižně vydávají oddílové kroniky, historie sportovních oddílů a různých pravidelných bláznivých akcí. Lze ale také sesbírat staré fotografie nebo pověsti lokality, kde bydlím nebo která mi přirostla k srdci, zmapovat rodovou linii, pokud je dost zajímavá, nebo se ponořit do historie jakéhokoli oboru, jež mě zajímá.

Mám podezření, že cokoli, co pomůže obcerstvit naše vzpomínky, až nám začnou unikat, bude cennější než všechny peníze světa.

Ukažte světu, co umíte

Ne každý je na slovo vzatý odborník ve své profesi. Ale skoro každý máme aspoň jednu věc, které rozumíme a ve které jsme experti – náš největší koníček. Této jedné věci s velkou pravděpodobností rozumíte líp, než 90 % populace.

Jak dlouho vám trvalo informace vyhledat? Kolik hodin jste museli prosedět v archivu nebo na internetu, než jste našli, co jste hledali?

Pravděpodobně nejste sami a někde někdo hoří stejnou vášní. I on dlouhé hodiny obětuje vyhledávání

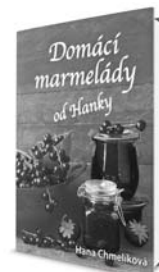
informací a v podstatě s větší či menší úspěšností mimoděk kopíruje postup, kterým jste si předtím sami prošli.

Jaké by to bylo, kdybyste hned na začátku svého hledání dostali do ruky knihu, ve které už by byly všechny informace pohromadě? Kolik času i energie byste ušetřili?

Naučte ostatní něco, co jste se sami učili roky. Pomozte jim, aby dosáhli cíle rychleji. Když budou moci stavět na základech, které jim postavíte, zbude jim více času na to, aby obor dále rozvíjeli.

Co všechno už jste se naučili z knih? Já určitě více než polovinu všeho, co dnes umím. A jsem za to jejich autorům neskonale vděčný. To, co se učili dlouhé roky a často je stálo i nemalé množství peněz, pro ostatní zhustili do pár set stránek a umožnili nám udělat vědomostní hyperprostorový skok, ušetřit to nejcennější, co máme – svůj čas.

Udělejte pro ostatní to samé a velmi pravděpodobně zjistíte, že největší hodnotu přinesl tento počín vám. O tom, jak obrovskou konkurenční výhodu vám vydání vlastní knihy může dát ve vaší kariéře nebo podnikání se podrobně rozepisují v kap. 1.2.2 na str. SS.

Podělte se o svůj příběh

Nejen faktickými vědomostmi živ je člověk. Potřebujeme i příběhy. V nich se inspirujeme pro řešení vlastních problematických situací, čerpáme z nich naději a sílu, vděčnost za kvalitu vlastního života, nebo nám pomáhají uvědomit si, že ve svém neštěstí nejsme sami a někdo prožívá to samé. Příběhy často dokáží nabídnout řešení stejně jako učebnice či odborná kniha.

Každý z nás už v životě překonal nějaké překážky, třeba úraz, nemoc nebo složitý rozvod. Někdo se dostal z alkoholismu či drog, někdo přestal kouřit nebo zhubl, a těžko vyjmenovat všechny situace, které nám mohou změnit život. Pokud se o takovou proměnu dokážete podělit, svůj příběh sepsat a prostřednictvím knihy jej předat dál, uděláte ze světa lepší místo – můžete změnit život k lepšímu i mnoha dalším lidem. Tím, že jim ukážete, že to jde a že se už někdo před nimi se stejným problémem potýkal. Pomůžete jim vyhnout se slepým uličkám a ukážete, jak jste to vyřešili vy.

Příběh ale nemusí být nutně osobní a konkrétní, stejnou váhu mají i příběhy fiktivní. Jedna z nejlepších knih, které jsem kdy četl, Jonathan Livingston Racek od Richarda Bacha, je alegorie o rackovi, který nalezne absolutní vášeň v létání a chce v něm dosáhnout mistrovství, za což sklídí nepochopení a vyhoštění z vlastního hejna – a toto vyloučení ho dovede až na samý vrchol, k absolutnímu zvládnutí umění létání. Přitom zjistí, že stejnou cestou již před ním prošlo mnoho jiných racků a nakonec se stává učitelem ostatním.

Knížka je útlá a přečetl jsem ji za jeden večer, ale od té doby jsem ji četl mnohokrát včetně anglického originálu – a určitě to nebylo ani naposledy.

Stejně silným fiktivním příběhem je třeba Hesseho Siddhártha, a abychom nechodili tak daleko, napadá mě třeba Sbohem, Dicku či Babinec od Zdeňka Šmída nebo Proměny od mé maminky.

Co jste zažili zajímavého nebo život měnícího vy? A pokud nechcete nechat čtenáře nahlédnout do vašeho soukromí, jaká by se dala vytvořit alegorie, která předá dál to hlavní poselství, které příběh nabízí?

Příběhy jsou všude kolem nás. Inspirujte se, když vám někdo vypráví originální příhodu; ale nebojte se fabulovat a přimýšlet si – jak to bylo ve skutečnosti je zcela nepodstatné, čtenář se chce především bavit. Autentičnost neocení nikdo kromě toho, kdo při tom byl. Příběh má být věrohodný, ale vůbec nemusí být pravdivý – nebo mohou být ze života jen jeho pasáže, které zamontujete do příběhu fiktivního.

Překážky a námitky

Proč jste ještě svou knihu nevydali? Nedrží vás náhodou zpátky jeden z běžných strachů nebo „důvodů“, kterými autoři často argumentují, když se jich někdo zeptá, proč kniha ještě není na světě?

Ještě toxičtější je se s těmito důvody vyrovnávat pouze ve své hlavě, protože tam nemáme žádného reálného oponenta, který by svými argumenty naši chatrnou fiktivní konstrukci zbořil. Naopak, naše mozky mají velkou zkušenost a tendenci odrazovat nás od čehokoli byt' jen zdánlivě nepohodlného.

Nejdříve si řekněme něco o strachu.

Strach je v podstatě náš prastarý varovný systém, část našeho prehistorického zvířecího já. Strach nás pomáhal ochránit v dobách, kdy jsme denně potkávali predátory a říkal nám, že máme utéct. Dnes už nám

predátoři život neohrožují, protože jsme skoro všechny přímo či nepřímo vybili a zbytek žije za mřížemi nebo v posledních zbytcích divočiny, čekajíce na svůj konec.

Velice se mi líbí anglický akronym F.E.A.R., což v překladu znamená S.T.R.A.C.H. Akronym znamená False Evidence Appearing Real, což jsou v překladu "falešné důkazy, jevící se jako skutečné".

Pokud k němu tak začnete přistupovat, začíná "váš člověk řídit zvíře". Je potřeba strach rozumně analyzovat, všechny jeho nereálné aspekty odstranit a s reálnými se věcně vypořádat. Tak ho zničíte. Slouží k tomu dvě otázky, které si potřebujete zodpovědět:

a) Co nejhoršího by se mi mohlo stát, pokud danou věc udělám?

V tomto bodě shromáždíte ty nejkatastrofičtější scénáře a dovedte je do důsledků – pokuste se co nejpresněji kvantifikovat, jak moc špatné následky může vaše jednání mít. Často už v tomto bodě si seženete víc informací a seznáte, že je váš strach víceméně iracionální. Je to proto, že strach bývá tím větší, čím méně víte.

Můžete tento bod "vyšperkovat" ještě tím, že se pokusíte rovnou sepsat si, co by vás stála náprava takového stavu a co byste pro ni museli udělat.

Druhá otázka zní:

b) Co mohu udělat pro to, aby k takové situaci vůbec nedošlo?

Sepište si všechna preventivní opatření, jež můžete učinit, abyste eliminovali možnost selhání.

Pokud si tyto dvě otázky zodpovíte, velmi pravděpodobně zjistíte, že jste se báli zbytečně, že vám nehrozí nic

tak strašného a jste schopni tomu předejít, nebo přinejmenším minimalizovat následky a pravděpodobnost, že k tomu dojde.

Ale pokud stále ještě potřebujete pomoc zvenčí, abyste boj se strachy vyhráli, zde jsou mé odpovědi na nejčastější výmluvy, se kterými se setkávám:

1) *Nemám peníze*

Vlastní peníze nepotřebujete, máte-li nadšení a opravdu chcete knihu vydat. Způsoby financování podrobněji popisují v kap. 1.2.1 na str. SS.

2) *Nikdo by to nekoupil*

Ale kdež. Pokud jste si nevymysleli úplnou pitomost, a i pro tu byste nejspíš našli pár příznivců, tak potenciální čtenáře máte. V téhle republice žije 10,5 milionů lidí, a i kdyby z nich četla jen jedna setina, pořád zbývá sto tisíc čtenářů. Ve skutečnosti je to mnohem, mnohem víc, jak se můžete přesvědčit díky výzkumům Jiřího Trávnicka.

Většina autorů své knihy nepropaguje a velká nakladatelství se spoléhají na zastaralé druhy reklamy jako

letáky, takže pokud navíc správně určíte svou cílovou skupinu a soustředíte se na ni, budete s dnešními možnostmi přesného zacílení ne o metr, ale o světelný rok před ostatními.

Základní informace najdete v eBooku „Jak prodávat knihu“ který je zdarma a odkaz na něj najdete na str. ZDROJE.

3) *Nevím, zda píšu dobře*

Tak si to ověřte! Existují literární soutěže (viz ZDROJE), můžete psát povídky a zveřejňovat je na svých webových stránkách, navštěvovat kurzy tvůrčího psaní nebo jednorázové kurzy (výhoda více lektorů, větší koncentrace informací a mění se skupiny spolužáků, se kterými můžete navazovat partnerství a vzájemně si dílka připomínkovat), a teprve až ve vašich textech nenajdou chyby amatéři, začít hledat kvalifikovanější pomoc. Jak zpíval Jiří Korn, „nejdřív je tréning, pak teprv ženy a show“.

4) *Nemám na to čas*

Hojně rozšířené nepochopení. Času máme přece všichni stejně, 24 hodin denně. Část z něj prospíme, ale zodpovědnost za to, jak nakládáme s dobou, kdy bdíme, je pouze na nás. Nemáte čas a potřebujete ho víc? Tak začněte studovat osobní „time management“ – jak zacházet s časem. Přemýšlejte, jak dělat věci efektivněji a kde vám čas uniká. Někdo stihne za stejnou dobu 3x víc věcí než vy, takže to zcela určitě jde. Když něco dokáže někdo jiný, tak vy také, jen se na to musíte na chvíli soustředit. Copak by se vám nelíbilo prožít toho za svůj život 3x tolik?

Skvělé je, že tak získáte víc času nejen na psaní a propagaci knih, ale také na rodinu, přátele a spoustu dalších

věcí. Zacházení s časem je ta nejdůležitější dovednost v životě, protože čas je vedle zdraví to jediné, co se nedá nahradit. Zatímco zdraví vám mohou lékaři vrátit, s časem to nikdo nedokáže.

Když si uvědomíte, že máte nad svým časem plnou kontrolu a pouze vy se rozhodujete, jak ho strávíte, začnete s ním jinak zacházet. Budete jednat méně jako robot se zadanými úkoly a více jako autonomní jednotka s vlastním rozhodovacím systémem. Začíná to již u těch největších rozhodnutí, která sama o sobě změni váš život a později je mnohem těžší změnit kurs: To vy jste se rozhodli, že budete chodit do zaměstnání, místo absolutní finanční nejistoty být na volné noze nebo podnikat, kde ale máte naprostou časovou svobodu. To už možná nezměníte, ale je spousta drobných rozhodnutí, která „žerou čas“ vašeho každodenního života.

- To vy se rozhodujete, zda sledovat v TV seriál nebo zprávy místo vyhledávání si informací o vydání knihy na internetu.
- Vy se rozhodujete, zda budete o víkendu rýt v záhonech či sekat trávu, nebo sedět s notebookem v neposečené zahrádce a psát.
- Vy se rozhodujete, jak strávíte jízdu v autě, zda poslechem rádia nebo vzdělávacího audioprogramu o propagaci knih.
- Vy se rozhodujete, pustíte-li si k vaření muziku, nebo podcast o knižním marketingu.
- Vy se rozhodujete, zda na akci, která vás moc nebaví, budete trávit čas zdvořilostní konverzací s lidmi, kteří vás také nebaví, nebo si vybalíte knížku a budete číst, případně notebook a budete psát.

- Vy se rozhodujete, zda budete mít při sobě vždy něco na čtení, nebo budete mrtvé chvílky vyplňovat hlazením své „chytré placičky“: Nemůžete-li tomu odolat, zrušte svůj datový tarif, stejně jste připojeni několi-krát denně ještě z dalších míst. Já mám data schválně drahá, takže je spouštím jen ve zcela nevyhnutelných případech. A když jdu na Facebook, pouštím si stopky. Díky tomu mám víc času na čtení. I vy si na sebe můžete líčit podobné pasti a záměrná omezení.

Začněte ovládat svůj čas. Navenek se můžete i nadále vymlouvat, že nestíháte, ale vy sami budete dobře vědět, že jste to zkrátka neudělali, protože pro vás mělo vyšší prioritu něco jiného, a že to bylo vaše svobodné rozhodnutí.

5) *Mé téma není pro jiné zajímavé*

Jaká máte pro takové tvrzení data? Pokud žádná, najděte si je, než začnete něco takového tvrdit.

Samořejmě, existují i příliš malé cílové skupiny a pro ty nemá cenu vydávat knihu. Pokud jste chtěli návratnost prostředků, pište pro jinou skupinu. Pokud jste právě pro tuto skupinku zapálení a chcete jí přinést hodnotu, peníze neřešte nebo vydejte něco levnějšího, sešit nebo e-knihu. Nebo peníze sežeňte z jiných zdrojů, viz *Financování*, str. 55.

Mnohem pravděpodobnější ale je, že jste nenašli všechny, koho takové téma zajímá. Prohledejte skupiny na sociálních sítích, odkazy, které zveřejňují její členové, pročtete odborná fóra. Je-li někde možnost se setkat ve skupině naživo, připojte se, je to cenný zdroj informací – jeden zapálený fanoušek vám dá víc vodítek než hodiny hledání na internetu, budete-li zvědaví, ptát se a dělat si poznámky.

Najděte tematické blogy, youtubery točící o tématu videa.

Píšete-li beletrii, je to stejné - nejdříve potřebujete najít skupiny příznivců svého žánru.

6) *Jsem na to mladý*

Nejmladšímu autorovi, který u mě vydal knihu vlastním nákladem, bylo 16 let. Nemáte peníze? Vyberte na Startéru. Nemáte zkušenosti? Přispívejte do soutěží a vystavte se kritice okolí. Makejte na sobě a především pište, pište a pište. Požádejte o zhodnocení učitelku češtiny. Můžete povídky zatím zveřejňovat zdarma na blogu, postupně vybudovat komunitu a až budete mít dost materiálu na knihu, budete mít skupinu, která ji od vás ráda koupí a bude ji dál šířit. Takové knihy se prodávají mnohem lépe než jiné.

7) *Jsem na to starý*

Nejstaršímu autorovi, který u mě vydal knihu vlastním nákladem, bylo 94 let, a pokročilý věk není mezi autory žádnou výjimkou. Člověk v pokročilém věku má tu výhodu, že má často nad věcmi nadhled a velké životní zkušenosti, které může předat. Nehledě na to, že starší čtenáři mají na čtení víc času a naše populace stárne, takže je jich čím dál tím víc, přičemž kniha je stále ještě cenově dostupné zboží i pro ně. Pokud vám to ještě myslí, není věk naprosto žádnou překážkou.

Překážkou by mohly být peníze, protože starší lidé se často stydí jít hledat sponzory „mezi cizími“ nebo vybírat peníze na Startéru, a také na to často nemají energii ani technické znalosti.

Řešení je dohodnout se s mladým člověkem, který k vám má nejbliž, zda by pro vás sbírku na startovači

neuspořádal. Druhou možností je prověřit, který z dobrých přátel má fungující podnikání a nabídnout mu za financování vydání v knize reklamu.

Všech, kteří stále váhají, se ptám: **Proč tedy píšete, když nechcete, aby to někdo četl?**

A dost. Kdo je příliš pohodlný, toho nepřesvědčím. A pokud si opravdu nevíte rady a přitom byste to moc chtěli dotáhnout do konce, zavolejte mi, poradím vám. Aktuální číslo najdete na internetu – pokud nenaštvu Google, stačí zadat „Jiří Nosek KLIKA“ a naše stránky vyběhnou na první straně.

Knihu vydá jen ten, kdo to předčasně nevzdá

Možná vás to překvapí: úspěch není něco nahodilého, otázka talentu nebo štěstí. Úspěch má svou vědeckou metodu, což znamená, že určité návyky a činnosti dávají záruku stejných či podobných výsledků. Více se dočtete na str. ZDROJE.

Jediné, co odlišuje publikující autory a ty ostatní je to, že ti první to předčasně nevzdali. Opravdu, to je celé. Patříte-li zatím k těm druhým, zkusili jste to a něco vás zastavilo, bylo to něco, co jiní překonali, takže to řešení má. Pouze jste ho v té chvíli nenalezli.

Podstatné v takových chvílích je, zda jste ROZHODNUTI. Zda jste si předsevzali, že daného cíle dosáhnete, „spálili jste most“ a selhání pro vás není jedna z variant, nebo jste jen zkusili realizovat nějaké své přání a „když to nedokážete, svět se přece nezbořít“.

Jasně že nezbořít, to vím. Ale fakt je, že chcete-li mít jistotu úspěchu, je třeba navodit první jmenovaný stav mysli. Když to jen zkusíte, není zaručené, že vytrváte. Ale pokud není kam uhnout ani ustoupit, nelze do cíle nedojít.

Je to jen o tom, jak sami nastavíte svůj úhel pohledu – paradigma, mantinely vlastního chování. Co sami sobě dovolíte a co ne. Zakázat si skončit, dokud nedosáhnu cíle, a také to dodržet – to je skoro celá podstata tajemství úspěchu.

Jde vždy jen o to, najít řešení dílčího problému a nenechat se zastavit. Vědět kam mířím, vědět, jaké kroky budu muset podniknout, a provést je.

Nedívejte se sto metrů dopředu na možná zdánlivě obrovský úkol, nenechte se demoralizovat a zastrašit. Dívejte se jen pod nohy, abyste zvládli další krok, a nakonec se do cíle dostanete. Hlavně se nikdy nezastavit a nikdy necouvnout, dokud tam nejste.

Chcete-li mít v čemkoli úspěch a dokončit to, musíte se pevně rozhodnout, že to dokončíte, žádnou jinou možnost zkrátka nepřipouštět a vše ostatní tomu podřídít. Pak už je to jen otázka času, dokážete-li svůj stav mysli udržet a poslouchat se, i když to v tu chvíli třeba není příjemné. Nevěříte? Tak to zkuste.

Važme si toho, co máme a využijeme to

Máme obrovské štěstí. Narodili jsme se do doby a místa, kde žijeme (zatím) svobodní, v dostatku a (zatím) v míru. S tekoucí pitnou vodou, sytí, s dostatkem léků a levným zdravotnictvím, fungující dopravou a přebujelou, ale zatím ještě relativně funkční státní správou. (Osobně – kdybych žil před sto lety nebo jen v chudé části světa, byl bych už deset let po smrti – na Sibiři nebo v Nepálu vás stoprocentně nedostanou do půl hodiny po mrtvici do nemocnice.)

Máme možnost se kdykoli cokoli naučit téměř zadarmo, k dispozici jsou nám skoro veškeré vědomosti lidstva, obzvláště tomu, kdo umí anglicky.

V některých částech světa si o tekoucí pitné vodě mohou nechat jen zdát, a my několikrát denně splachujeme osmi litry své výměšky. V některých částech světa lidé ráno neví, zda nakrmí své děti, zda seženou léky pro své rodiče, a o času na nějaké vzdělávání, aby zlepšili své životní podmínky, nemůže být řeč. Nám stačí zajít nakoupit do supermarketu a čas na studium si uděláme kdykoli, stačí vynechat večer fotbal nebo obětovat víkendové natírání plotu a sekání zahrady.

Přesto je vděčnost nedostatkovým zbožím, málokdo si našeho života v dostatku opravdu váží a málokdo využívá nebývalé gigantické možnosti, které máme přímo pod nosem.

Naše možnosti jsou téměř neomezené a jediné, co nás limituje je prostor, který těmto příležitostem ve svém životě vyhradíme.

Skutečně musíme málem umřít, aby nám to došlo, cítili jsme vděčnost a zavazovalo nás to tento přepychový čas účelně využít?

A co vy, budete čekat na to, až vám život připraví něco drastického, abyste si uvědomili cenu času a příležitostí

kolem sebe? Nečekejte. Jestli něco chcete udělat, udělejte to hned. Jak zpívá můj kamarád Slávek – lepší už to třeba nikdy nebude!

Začněte hned, vždycky je co dělat

Co vám právě teď brání, abyste začali pracovat na svém plánu? Nemáte čas? Tak začněte deset minut denně studovat zacházení s časem a naučte si ho udělat. Nemáte peníze? Vypracujte plán, jak je seženete, studujte, jak vybrat na startéru nebo shánějte sponzory. Nemáte dost informací? Začněte si je vyhledávat.

Vždycky je co dělat, hlavní je začít. Není důležité s čím, ale hlavně začít. Vaše mysl se tomu bude bránit, protože mozek nerad vybočuje z toho, na co je už zvyklý. To je v pořádku, má to tak každý. Nenechte se tím zastavit. Jiní se nenechali a vy na to máte taky.

Obvykle pak nechápete, co jste na tom viděli těžkého a proč jste to tak dlouho odkládali.

I kdybyste měli půl hodiny jen sedět a přemýšlet, co všechno bude potřeba udělat, už to je činnost. Dokonce může být jednou z nejefektivnějších, protože dobrý plán dokáže ušetřit spoustu času a práce. Já jsem tuto knihu první měsíc pouze promýšlel a nenapsal jsem ani čárku – záměrně.

Je mnohem důležitější začít a vytvořit zvyk, než od začátku provádět všechno, co jsme si předsevzali. Nemůžete-li dát vybrané činnosti nebo studiu půl hodiny denně, dejte jim deset minut, ale zato pravidelně každý den. Časem to zvýšíte. Radikální změny u většiny lidí nefungují, změna musí do života postupně "zapadnout", aby se stala zvykem.

A nebojte se napoprvé jen sedět, přemýšlet a dělat si poznámky, co budete dělat příště. Vytvořit zvyk je jako rozjíždět vlak a mašina se také rozjíždí pomalu.